

„Dan morgen Crème Simon?”

Hij ziet vanaf den haard lachende naar haar om; de handen wrijft hij, laag bij 't vuur houdend, flink tegen elkaar en de warmte doet hem goed.

„Daar heb je bijvoorbeeld al die pastilles; ze worden toch maar verbruikt!”

„O zeker” — zegt mevrouw Van Veen — „ik zelf heb wel honderdmaal Emserpastilles gehad, en altijd met goed gevolg.”

„Die had ik nog niet; zijn ze lekker?”

„Ja zeker!”

„Maar 't is medicijn! Er is aan een geneesmiddel toch altijd iets griezeligs.”

„Waarom?”

En nu heft mevrouw Van Veen haar haakwerkje op, 't hooghoudend en met haar blanke vingertjes het wat trekkend in den juisten vorm zegt ze:

„'n Snoezerig patroontje, hè?”

„Wel lief, maar 'n geduldwerkje! Eerlijk gezegd, daárvóór zou 'k geen moed hebben!”

Ze glimlacht als ze antwoordt: „Och, 'k heb tijd genoeg!”

„Nee maar als u mijn huishouden had 't Is altijd zorg en inspanning, niet waar Henri?” Ik heb nu toch een derde meid er bij moeten nemen, 't wil wat zeggen!”

Mevrouw Van Veen schudt meewarig 't hoofd: „Wel náár voor u!” —

„Och, een ieder heeft iets, is 't niet zoo mannetje? Wat ben je stil! — Kom, amuseer ons niet met zwijgen!”

Met den stoel keert hij zich kort en haastig om.

„Hier zit ik, wat willen de dames? — Zal 'k vertellen van moeder de Gans of iets anders?” —

„Je bent ook altijd zoo naar Plaagt uw man u ook, mevrouw?”

„Gelukkig wèl!” — en ze lacht nu met een lieve kleur op de wangen en een weinigje verlegenheid. — „We zijn pas drie maanden getrouwd!”

„Als dan 't plagen al uit was, hè Eva?”

„'k Wou, dat 'k maar meer van die Crème Simon wist! Zal 'k het aan den dokter vragen?”

„Ga je gang, kind!”

„Wil 'k hem voor jou ook laten komen? Je bent elken avond zoo zeurig, niets gezellig!”

't Lijkt, of u koortsig bent, mijnheer Van Voorst!

Toch niet! — — Misschien verkoudheid of wat drukte, 't weer brengt dat mee!”

En weer keert hij naar 't haardvuur en koestert zich in de beschermende warmte.

Als de dames haar gesprek voortzetten, stil, rustig, over de dingjes en belangrijke ietsjes van hun wereld, ziet hij in vuur en vlammen, beeld en woord. Uit hem zelf komend kleurt ook een gloed zijn slapen en weer hoort hij een klankvolle, mooie vrouwenstem: „Als een post van humaniteit in uw boeken open was”